

Konklúzió, avagy harc a bürokráciával, a közigazgatással

Egy betegség soha nem érkezik jókor. Pláne nem, ha egy családfenntartó édesapa 40es éveiben járva olyan diagnózissal szembesül, amire az orvostudomány mai tudomása szerint NINCS gyógymód, csak tüneti kezelés.

Adott egy jól szituált, keresztény értékeket valló kétgyermekes család. És jön a baj--- telik az idő, orvostól, orvosig megy az ember, többnyire magánpraxist látogat, mert úgy megnyílnak a kapuk, úgy előbb lesz időpont, úgy van rá az orvosnak 30 perc ideje alkalmanként. Nem, nem ingyen.... sok pénzért.

De a család rendelkezik tartalékokkal, amit hosszú munkás évek alatt gyűjtöttek, hogy könnyebb legyen a gyermekeiknek, mint nekik voltak a kezdetek. Az édesapa, aki több munkahelyen dolgozott, élete volt a hivatása az évek múlásával NEM felel meg a munkaalkalmassági vizsgálatokon, táppénzre kényszerül menni, majd persze méltányosságból felajánlanak számára ilyen-olyan munkákat, amiket vagy elfogad, vagy visszautasít.

Hogy mit él át a család? Feleségével véd- és dacszövetségben őrzik a titkot. Az idős, beteg szülők, a gyermekeik előtt. Sírnak, bánkódnak, és nekiindulnak az útnak, a szó hétköznapi értelmében vett LESZÁZALÉKOLÁSNAK!

Először maguktól, mert a két diplomával rendelkező feleség úgy véli, ki tud tölteni egy formanyomtatványt. Mi az neki?

Aztán érkezik az első pofon---- férjnek nincs baja---menjen szépen, dolgozzon! Mondja a közigazgatás!

Éjszakák hosszú sora, a férj nem alszik, olvas, keres, kutat, míg a Jóisten egy cikket, egy nevet dob elé: Bernáthné Székely Julianna... Ki ez a hölgy? Cikkek, videók, MINDENT elolvasnak róla.... és a végső szalmaszálba belekapaszkodnak: Julikába!

És Julika a remény, a mentőöv, a fény a sötétben--- a titkos szövetséges, aki érti, segíti, helyrerakja, elolvassa, megírja, korrigálja, nem hagyja, ösztönzi őket!

Mert újra, ismét: beadják a papírokat! Indítják ÚJRA a papírmunkát! És várnak!

1. kör: igen, rokkant a kliens, de nem sok baját látjuk. Menjen dolgozni!
Ezzel természetesen nem értünk egyet, Julika segít, levelet írunk.

A pécsi Törvényszéket megismerjük, perre visszük az ügyet, mi, a kispolgárok a NAGY hatalom ellen. A tárgyaláson igazságügyi orvosszakértő előzetes véleménye alapján , nyerünk. Igazunk van! Hurrá!

2. kör: Újabb határozat születik: a férj nemhogy rokkant??? Rehabilitálásra való! Igaz, hogy rosszabbak az eredményei, igaz, hogy mást mond az ítélet, igaz, hogy az iü orvosszakértő is nekünk ad igazat...

A hivatal, félrebeszél, hazudtolja önmaga korábbi állításait, ellentmond önmagának, nem tartja be a bírósági ítéletet. Julika nem enged! Újra nekifutunk! Nem hagyjuk!

Az idő telik. A remény halványul. A kisember tudja, hogy igaza van. Gyermekkorában úgy tanították, széllel szemben nem pisilünk!!!! De! MÉGIS!!!!

A munkaügyi orvosszakértő is igazat ad. (A hölgy a Csernus doki, nőben--- kemény, arrogáns, fél tőle az ember). Már csak egy tárgyalás van vissza, talán---

3. kör: a bíróság folyosóján: felperes--- az ember, aki egész életében a törvényt tiszteli, újra itt van. Mint valami vádlott... remegünk, vajon eljön az alperes? Személyesen nem találkoztunk---- az osztályvezető asszony korábban a telefonban tanúsított arroganciával bírt.... Az ügyfelet meg kell szégyeníteni! Az ügyfél hülye! Várjon! Teljenek a hónapok! Múljon az idő! Hol érdekli őt az ember? Az ember lelke???

Az utolsó tárgyaláson újra győztünk. De nem merünk örülni. Már volt ilyenben részünk! Már hittük, hogy igazunk van! Már egyszer reménykedtünk.

Julika tartja a lelket bennünk! Megjön az ítélet! Minden, amit szerettünk volna, benne van!

Döbbenetes, hogy 1 hét múlva a hivatal határozata is megérkezik! Új revízor, új osztályvezető. Az úr, akivel már korábban más ügyben beszéltem (erre ki fogok térni), NEM vár 3 hónapot, elküldi a számunkra kedvező határozatot.

Ennek örülünk? Hogy valóban rokkant egy 50 éves családapa, férj?

Nem. Annak örülünk, hogy mi, a kisemberek, megjártuk a Kálváriát, szembementünk SAJÁT magunk érdekében, SAJÁT jogaink és IGAZUNK érvényesítésében a hivatallal.

Nagyon sokat tanultunk. Nagyon jól tudjuk , Julika nélkül nem ment volna.

Hány ember van ebben az országban, aki belenyugszik? Aki nem mer? Aki esetleg nem tud helytállni, kommunikálni???? Hiszen nincs mindenhol két diplomás feleség, NINCS mindenkinek Julikája----

Az egyszerű embert magára hagyják, Sokszor! Nem segítik! Szőnyeg alá söprik! Bedarálják! Kinevetik, megijeszítik----- és az beletörődik. És ki képviseli őket? Minket??? Erre a magyar hivatalrendszer nincs felkészülve.

Egy rövid adalék: közlekedési kártyát igényeltünk, korábban. Nem érkezett meg. Sokáig. Levelet írtunk a Járási Hivatalhoz. Semmi. Levelet írtunk a vármegye országgyűlési képviselőjének. Levelet írtunk a néhai főispánnak. Semmi mást nem kértünk, Csak, ami jár!!!! Ami a törvény szerint jár!!!!

És felhívtuk az említett osztályvezető urat. Aki kedves volt, megnyugtató, utánanézett--- és csodák csodája, megérkezett a kártya.

Nem könnyű az élet. Viseljük a terheket.

Isten áldja, Julika, amiért végig fogta a kezünket! Szakmai tudása, szakértelme segített minket az úton!

Soha nem felejtjük el, amit értünk tett!

Hálával: LB.Brigitta és családja